Мал. БЕ-ША

У деяких районах СРСР, зокрема на Україні, не виконують планів будівництва дитячих садків, ясел, шкіл та інтернатів.

(За матеріалами грудневої сесії Верховної Ради СРСР).

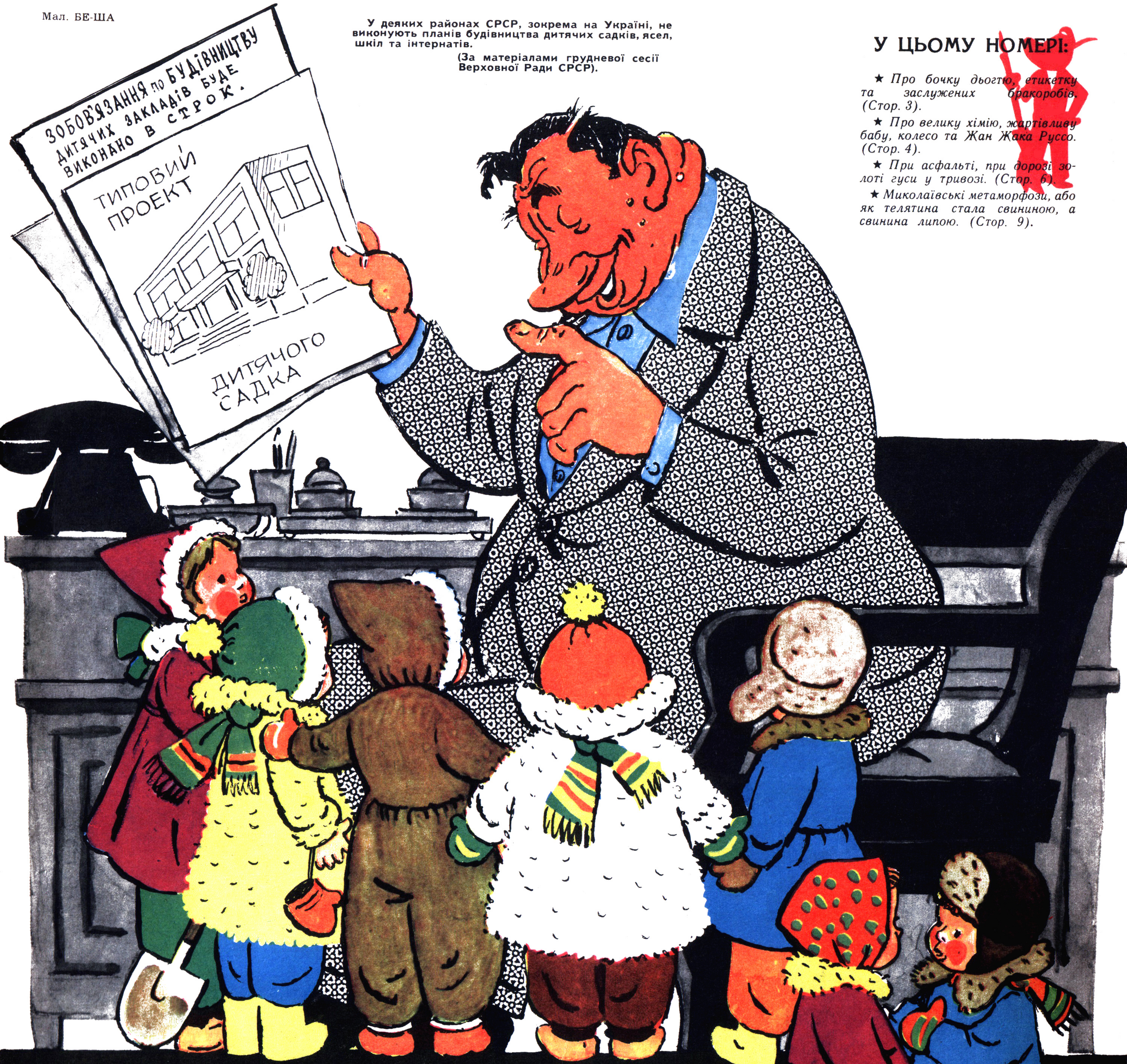

— ДЯДЯ КАЗОЧКУ РОЗКАЗУЄ...

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

★ *Про бочку дьогтю, етикетку та заслужених бракоробів. (Стор. 3).*

★ *Про велику хімію, жартівливу бабу, колесо та Жан Жака Руссо. (Стор. 4).*

★ *При асфальті, при дорозі золоті гуси у тривозі. (Стор. 6).*

★ *Миколаївські метаморфози, або як телятина стала свининою, а свинина липою. (Стор. 9).*

перець

№ 2 (493). РІК ВИДАННЯ XXIII КИЇВ. СІЧЕНЬ 1963

Ціна 10 коп.

perec-ua.

perec-ua.

ЮНИМ НІГІЛІСТАМ

Що вас хвилює, хлопчики?
Одягнені для моделі,
Цвірінькаєте, мов горобчики,
В житті — як на каруселі,

Викружуєте, комарики,
Цідите через губу слова.
Ні хмари над вами, ні хмароньки,
А сонечко пригріва.

Та вам воно змалку гріло,
Ви мали світло й тепло.
Якого ж навчились ви діла?
Коли вам важко було?

Де ви приклали сили,
В яких перепльотах були?
Що путнє, якщо не зробили,
То хоч би розпочали?

Та мало того, що не хочете
До діла взятись сами,—
Закреслюєте, порочите
Все, що зробили ми.

До вас — ніхто і нічого,
От ви, якби почали...
Якби ж! Отямтесь, на бога,
Ходили ви під столи,

Як ті, кого ви закреслили,
Кололи в важку страду
Руки свої перевеслами,
Пеклися в ливарнім чаду.

Ваші б, сказать, однолітки
На той, вже далекий, час
На плечах несли п'ятилітки
І піднімали Донбас.

Ходили в огонь і в воду,
А хліба — чотириста грам.
І все — не собі — народу.
І вам, між іншим. Вам!

З утоми в очах рябіли
В снігах приамурських сліди.
Вони, як батьки їх, робили,
Як ваші, сказати б, діди,

Що бились в полках Будьонного,
З Чапаєвим — біля Уфи.
А в вас тільки й є червоного,
Що модні на шиї шарфи.

Ніхто від вас жить по-монашому
Не вимагав і на мить.
Але
живіть ви
по-нашому,
По-їхньому
не живіть.

Пшениця для вас — не цікаво
І кукурудза — не те.
Трикутна диня — це справа!
А сало, між іншим, їсте,

Одежу носите путню
З берета аж до штиблет,
І диню їсте не трикутну,
А круглу,
солодку, як мед.

Ходите довгогривими,
Холоші вузькіш за рукав...

Якби я себе не стримував,
Я б вам ще більше сказав.

Та раджу — самі подивіться,
В яку вас прірву несе.
Отямтеся, схаменіться,
Тверезо гляньте на все.

Годі диміти й чадіти,
Не місце кривлянням і позам.
Ви вже давно не діти,
І час вам узятись за розум.

Петро ДОРОШКО.

НА ЗГАДКУ ДЕЯКИМ ХВЕСЬКАМ

Ще й досі не викоренено практику розпорошення матеріальних і фінансових ресурсів у будівництві. Так, наприклад, по колишньому Луганському раднаргоспу за останні роки припинено будівництво та списано з балансу велику кількість об'єктів, на які було витрачено 24 мільйони крб.

(За матеріалами грудневої сесії Верховної Ради СРСР).

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

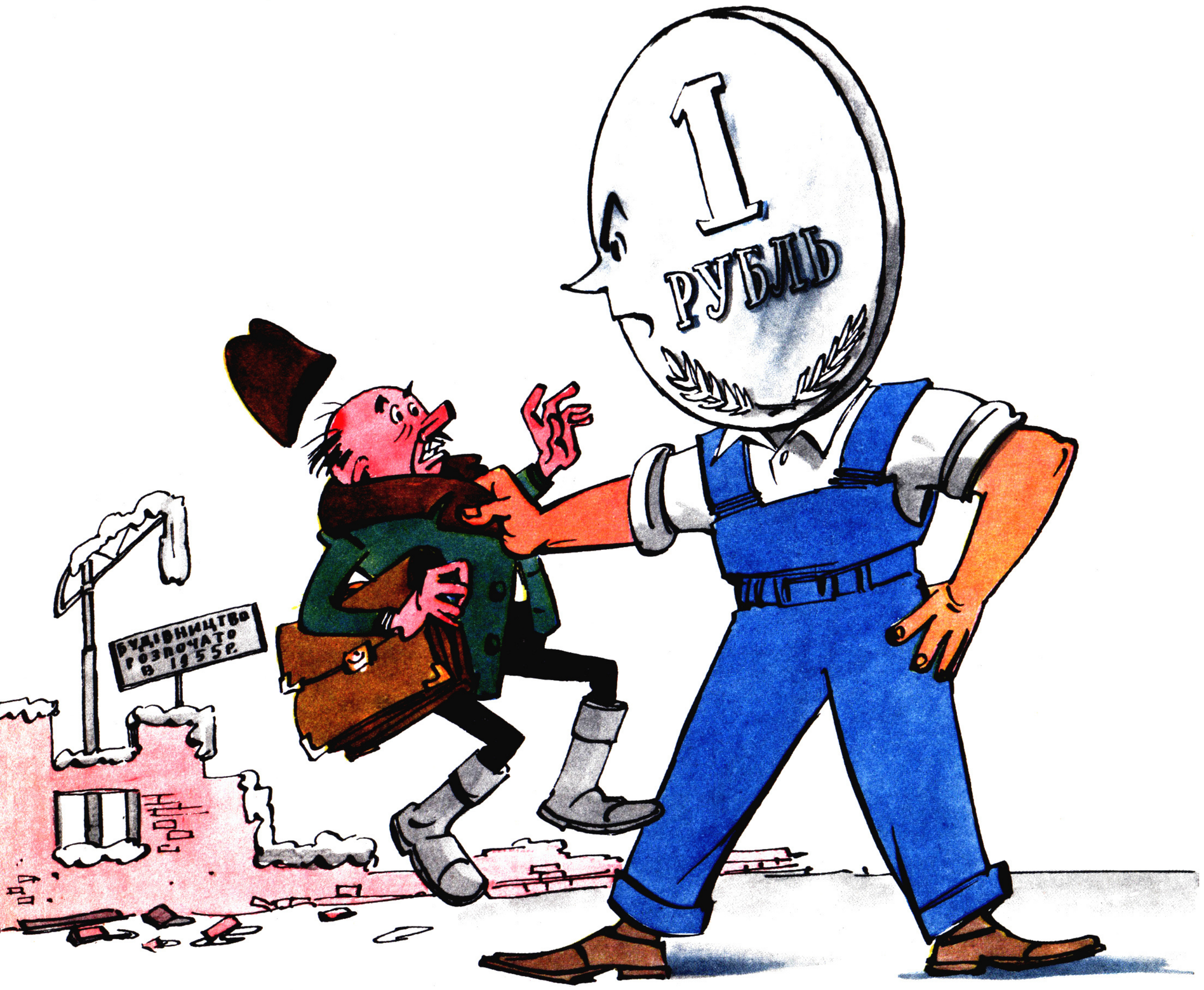

— Пам'ятай: хто карбованця не береже, той сам копійки не вартий.

ГРАЙ, МОРЕ...

У квітні 1962 року лопнула вхідна труба водопроводу. Лопнула вона не на території Одеського шкірзаводу, а за два метри од його паркана. Отож керівники заводу й вирішили: не наше діло, хай болить голова керівників управління водопровідної сітки. Керуючий водопровідною сіткою негайно ж відрядив на місце аварії бригаду ремонтників. Вони покопирсалися в землі, оголили труби й поїхали...

А вода помчала їм навздогін.

Щоправда, на півдорозі вона завернула на вулицю ім. Лазо, а з неї — на Виноградну, а там — далі й далі, аж попід вікна їдальні заводу будівельно-облицьовувальних машин.

Усе тече, все міняється... Мінявся й характер аварії. В Одесі з'явилося ще одне море. Крім Чорного, перед територією заводу виросло ще й «Пахуче море». Зрадівши, шкірзавод спустив у це море пахучі відходи свого виробництва. (Звідси і назва моря). Аромати його попливли вулицями разом із потоками, що витікали з того моря.

І люди почали писати: заяви, скарги, доповідні записки...

А «пахуча» вода тече!

Люди ось уже майже рік обббивають пороги міських організацій, благають, вимагають...

А «пахуча» вода тече! Дає людям духу. А керівникам одеської водопровідної сітки і шкірзаводу тт. Молдавському та Брусенецькому хоч би що!

Кажуть, що мешканці вулиць ім. С. Лазо та Виноградної збираються відводити води «Пахучого моря» та його річок попід вікна голови виконкому Одеської міськради.

Цікаво, якої він тоді заспіває!

В. КОТЛЯРЕВСЬКИЙ,
депутат Іллічівської райради.

м. Одеса

Виставка ширнетреба

ПО ТОЙ БІК ЕТИКЕТКИ

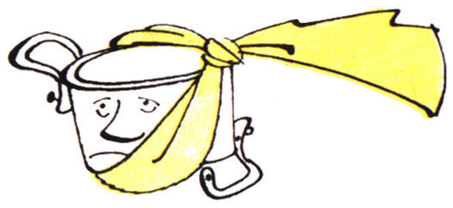

Луганський завод промбудматеріалів ім. Артема між іншим асортиментом випускає ще й емальовані каструлі. Клепають їх на тому заводі так, що каструлі вилітають із заводу і з тріщинами, і з облупленою емаллю.

Звичайно, такої каструлі ніхто не купить.

От і стали на заводі думати-гадати, як замилити очі покупцям, як всунути їм браковані каструлі. І придумали! Але не винахідники і конструктори, а контролери ВТК. Вони ліплять на облуплене місце етикетку, на якій красується «І сорт» і номер контролера — то 4-й, то 27-й. Так з допомогою етикеток і клею браковані каструлі вмить перетворюються в першосортні й надходять у продаж. Чи не правда, оригінальний зліт бракоробської думки?

БОЧКА ДЬОГТЮ

Коли хочеш зіпсувати мед, не треба далеко шукати дьогтю. Треба просто налити мед у бочку, в якій колись був дьоготь.

Отак, приміром, і робить Київська швейна фабрика «Дитодяг», яку очолює Ольга Федорівна Буніна. Фабрика шиє дуже хороші дитячі костюмчики й платтячка. Шиє їх з дуже хорошої матерії. З боку якості до фабрики не підкопаєшся. Браку не знайдеш. А от, як бачите, лежить продукція фабрики на нашій виставці.

Чому?

А тому, що запаковують ті костюмчики і платтячка по-варварськи: загортають десятками в якийсь ворсистий папір, зв'язують мотузкою і везуть продавати.

А в крамницях замість красивого, високоякісного дитячого одягу одержують якесь пожмакане ганчір'я, так густо обліплене ворсом, що ти його не те що щіткою чи шкребком не одшкребеш, а й потужним пилососом не очистиш.

От коли б одягти в той одяг пакувальників. Цікаво, який би був у них товарний вигляд?

СВІЖА ПРОДУКЦІЯ СТАРИХ БРАКОРОБІВ

Не подумайте, що оці лампові стекла залежалися в нас ще з торішньої виставки. Ні, це свіжа продукція Попаснянського склозаводу (Луганщина).

Після торішньої виставки («Перець» № 3) на Попаснянському заводі нічого не змінилося. Продавець Новорадчанського сільмагу (Житомирщина) Ольга Щира сказала нам:

— Горе мені з цими стеклами. За тиждень їх розібрали в мене три ящики. А світити нічим — полопалися всі. Тепер колгоспники навіть не вітаються зо мною: «Нащо брак продаєш».

Завідуючий місцевим клубом Радчук додав:

— У нашій бібліотеці за один вечір на одній лампі лопнуло п'ять стекол. А за місяць у клубі — двадцять п'ять.

З свого боку ми нічого не можемо додати до цих відгуків про свіжу продукцію старих бракоробів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Особливо незадовільне становище з виробництвом цукрових буряків створилось у Хмельницькій області, де рік у рік зменшується їх врожайність. Якщо в 1958 р. тут одержували по 238 цнт буряків з гектара, то в цьому році — лише 177 центнерів.

(З доповіді М. В. ПІДГОРНОГО на грудневому Пленумі ЦК КП України).

— І що з тобою, голубе, діяти? Все вниз та вниз ростеш!

НЕ КАЖИ ГОП...

Важко бути пророком в наші часи. Це ще раз довела херсонська обласна газета «Наддніпрянська правда», а підтвердив Г. А. Холодняк.

Г. А. Холодняк — людина передова і ні в які пророцтва не вірить. Прочитавши в газеті, що 1 вересня 1962 року в с. Попелах, Генічеського району, почнеться навчання в новій школі, він посміхнувся:

— Поживемо — побачимо...

Дожив він до дня, згаданого газетою, і побачив, що ніхто навчання в новій школі не почав, бо ту школу треба добудовувати.

Г. А. Холоднякові це добре відомо, бо ж він і є той голова міжколгоспбуду, який підрядився спорудити школу ще п'ять років тому, а коли закінчить — і сам не знає. Він же не пророк і не може відгадати, коли у нього з'явиться охота завершити будівництво.

А те, що обласна газета спробувала відгадати і потрапила пальцем у небо, то хай сама на себе нарікає. Кому-кому, а газеті треба знати, що в наш час пророкування не в моді. Особливо, коли маєш діло з такими діячами, як голова міжколгоспбуду Г. А. Холодняк.

СИВАШЦІ.

Жарти з колесом

Пахло смаленим. Скидалося на те, що бюро вліпить директорові доброго «строгача». А спитати — за що? За те, що підприємство, яке він очолював, не додало устаткування новобудовам великої хімії.

Але директор був мастак викручуватися.

— Товариші, — спитав він, — ви знаєте Жан Жака Руссо?

Члени бюро перезирнулися.

— Чи знаєте ви, — вів далі директор, — що Жан Жаку Руссо належать такі слова: «Ходіння до певної міри пожвавлює й надихає мої думки; у спокійному стані я майже не можу думати, треба, щоб моє тіло рухалося, і тоді розум теж починає рухатись».

Члени бюро перезирнулися знову. Директор помітив це.

— До чого я веду? — патетично виголосив він. — А до того, що і хімія, яка є геніальним витвором людської думки, повинна весь час перебувати в русі... Зволікаючи виконання замовлень великої хімії, я примушую її рухатись, шукати виходу, буджу, так би мовити, творчу думку кращих її представників...

Ми не будемо розшифровувати прізвища жартуна-директора— він уже не директор. Ми, можливо, й взагалі не згадали б про нього, якби його філософськими поглядами на розвиток хімії не керувалися деякі інші директори.

А їх, отих інших, далеко шукати не треба. Вони — поряд з нами.

Недалекий світ — Фастів. Спитайте у Фастові, де завод «Червоний Жовтень», і вам дорогу до нього навіть дитина покаже.

З самого ранку мчать цією дорогою повноважні представники великої хімії.

До самого вечора їх можна бачити під дверима кабінету директора заводу «Червоний Жовтень» Костянтина Андрійовича Корольова.

Повпереди хімії оббивають його поріг, добиваються реалізації нарядів. А Костянтин Андрійович одбивається від повпредів.

Він кричить, і вони кричать. Він махає руками, і вони.

Відбувається бурхлива реакція, в результаті якої на світ появляється нова абстрактна речовина — нова обіцянка директора, що реактори, які завод виробляє для новобудов хімії, будуть відвантажені «найближчим часом».

Цього «найближчого часу» уже півроку жде Рубежанський хімкомбінат. Його ждуть не діждуться й інші підприємства хімічної промисловості України. Та директор фастівського заводу ще й за вухом не почухав, щоб прискорити випуск 29 реакторів, які він заборгував.

Видно, потрібен якийсь надпотужний реактивний двигун, щоб примусити швидше рухатися директора-боржника.

Та оскільки він весь час перебуває в стані нерухомості, доводиться самим хімікам розвивати космічну швидкість. Вони кидаються на всі боки. Цей нестримний рух, як говорив великий філософ, будить у них творчу думку, і, кінець кінцем, хіміки знаходять замінника.

— Якщо фастівський завод не хоче виконувати наших замовлень, передайте наші наряди у Коростень: завод «Коростеньхіммаш» теж виробляє хімічні реактори.

Однак ці клопоти про заміну поставщика чомусь не викликають ніякої реакції в серцях тих, хто це повинен робити.

— Коростенський завод і справді робить реактори, — чути відповідь, — і непогано робить. Навіть план перевиконує... Але цього ще не досить. Реактор треба ще укомплектувати редуктором. Та саме про цю деталь забув Київський раднаргосп, коли планував коростенцям виробництво реакторів.

Але працівники Черкаського заводу хімреактивів, мабуть, і гадки не мають про ці тонкощі планування. Черкасці ще й досі плекають надію на 10 реакторів, які замовлено для них у Коростені.

Поки в Черкасах мріють про реактори, давайте завернемо до Кадіївки і спитаємо у робітників сажового заводу, як у них іде діло з розширенням виробництва атраценової сажі.

— Діло, як сажа біла... — розводять руками робітники і показують на цех, який повинен випускати нову продукцію.

Цех — як цех. А посеред цеху— бетонна лисина, завбільшки з танцювальну площадку.

— Отут, — кажуть робітники, — ми й танцюємо ще з минулого року, виглядаючи рукавні фільтри з Олександрії.

У директора Олександрійського мехзаводу (Кіровоградська обл.) т. Харитонова діло з фільтрами явно не витанцьовується. Повинен був він їх дати ще влітку, не дав. Надворі уже зима, а він ще й досі за холодне не береться. Не хоче, мабуть, відставати від т. Купріянова — директора Торецького машинобудівного заводу (Донбас). Той теж клявся-присягався, що замовлення сажового заводу виконає в строк, а за торішніми нарядами ще й досі не додав 6 дозаторів сировини, 6 випарників-карбюраторів та 6 газопідігрівачів.

З байдужим директором Торецького заводу ніби змагається директор Київського заводу «Більшовик» т. Кузнецов.

Вже хто-хто, а т. Кузнецов добре знає, що таке автомобільна шина. І вже кому-кому, а йому добре відомо, що з тією автомобільною шиною роблять, коли вона спрацюється.

Колись її просто викидали. Та знайшлися люди, які сказали: не викидайте автошини. Це — дуже цінна промислова сировина. Люди ці — робітники Сумського гумо-регенератного заводу. Вони освоїли технологію виробництва з старих автошин лінолеума і тари для отрутохімікатів. Навіть цех для переробки шин збудували. А от пустити його не можуть: ось уже півроку, як завод «Більшовик» не шле в Суми пресів та карусельних автоматів.

Видно, директор «Більшовика» т. Кузнецов гадає, що в гумовиків строки введення в дію нових виробничих потужностей — теж гумові; їх можна розтягти на який хоч строк.

Таких поглядів на виконання замовлень новобудов хімії дотримуються і деякі інші керівники машинобудівних заводів. Наприклад, т. Шариков — директор Миколаївського заводу підйомно-транспортного устаткування. І хто б подумав, що цей директор такий важкий на підйом?! Чотири конвейєри для сакських хіміків він не дав і досі.

Не виконав замовлення на 6 пресів і Дніпропетровський раднаргосп, хоч наряд на них було одержано ще в 1961 році.

Хто-хто, а дніпропетровці мусять добре знати, що їм дасть сакський хімзавод: магнезію! Так от одержати кримську магнезію вони хочуть якнайшвидше, а устаткування для її виробництва намагаються виробляти темпами, запозиченими в чумаків, що колись їздили в Крим по сіль.

Ні, сучасній хімії не з руки чумацькі темпи. Велика хімія тепер у нас вся в русі, в нестримному пориві вперед. І навряд чи дуже розумно роблять ті, що ставлять їй палиці в колеса.

Жартувала вже якось одна баба з колесом...

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Кормова база.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

На підприємствах і будовах ще великі втрати через простої, брак і низьку якість продукції.

(З доповіді М. В. ПІДГОРНОГО на грудневому Пленумі ЦК КП України).

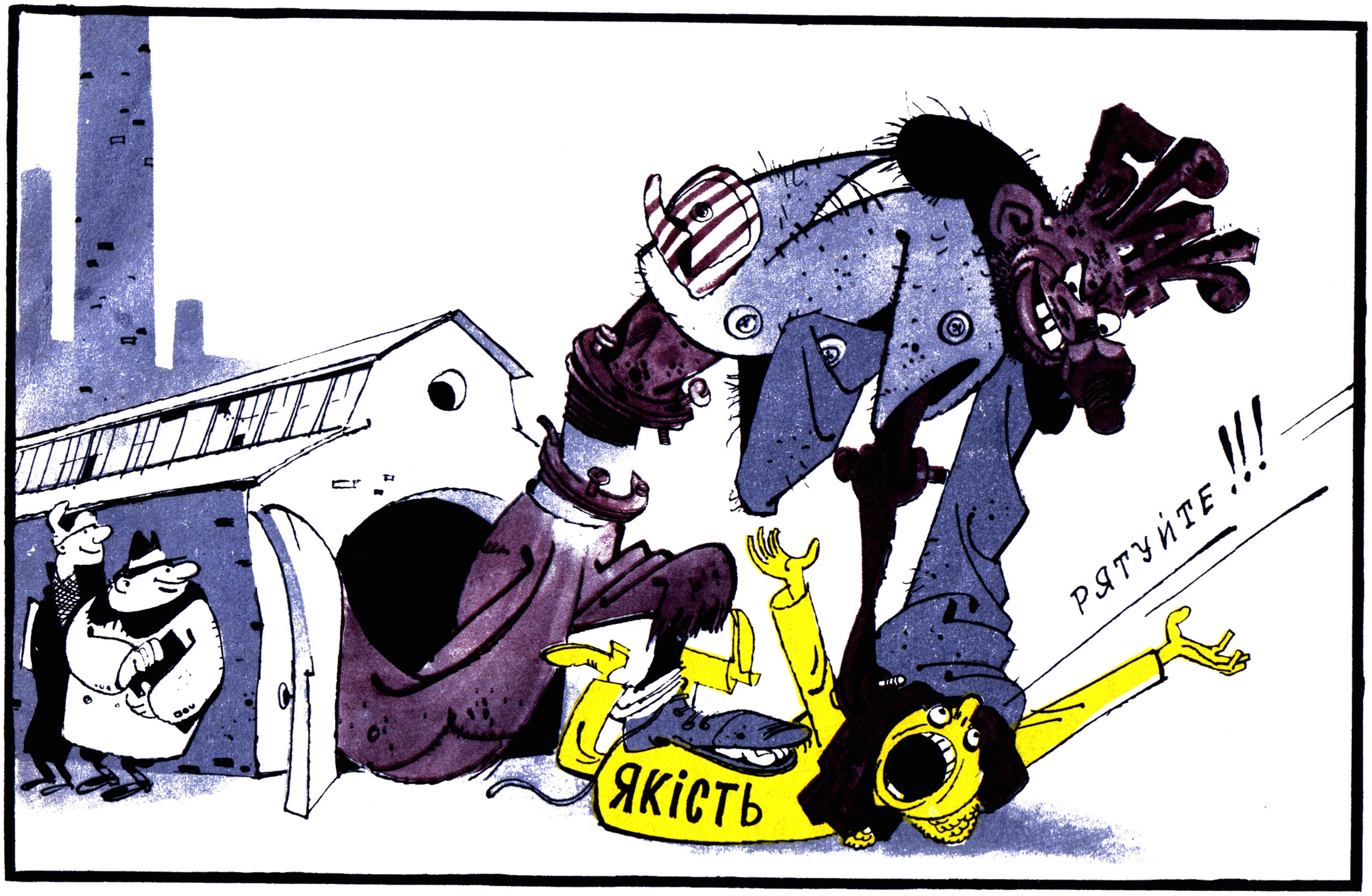

Страшна пригода на одному підприємстві.

БРАТИ СЕМІНАРИСТИ...

Старожили запевняють, що за хмільними традиціями село Козацьке, яке розкинулося на розкішному березі Дніпра, трохи нижче Каховської ГЕС, не має собі рівних. Доводячи це, вони посилаються на історію. Мовляв, колись Козацьке належало князеві Трубецькому, який робив тут вино, слава про яке розкотилася по всій Європі.

Недавно ці хмільні традиції відродили тут Віктор Васильович Задорожній та Микола Микитович Литвиненко.

Новітня хмільна історія Козацького теж щільно пов'язана з виробництвом. Але не вина. Вона пов'язана з місцевим асфальто-бетонним заводом облкомунгоспу. Задорожній ще недавно сидів на тому заводі у директорському кріслі, а Литвиненко — у кріслі головного бухгалтера. І так вони дружно працювали, що іноді й години не могли прожити один без одного. Тільки-но зоря на поріг, а бухгалтер уже посміхається до директора: «Чого зволите?»

І цього ранку Литвиненко прийшов до директора за конкретними вказівками.

— Миколо, — запитав директор і підморгнув: — Чи знаєш ти, який сьогодні день?

— Невже іменини вашої половини?

— Не те! Тут діло не особисте... Гроші в касі є?..

— Ніяк не второпаю, Вікторе Васильовичу. Може, в Херсон на футбол збираєтеся?

— Немає в тебе фантазії, Миколо, — з докором сказав директор. — У нас має відбутися семінар по обміну досвідом. Сам Георгій Антипович буде... Так ти зроби все, щоб наш досвід довго пам'ятали. Відряди людей у плавні, хай підготують техніку. Плануй карбованців на чотириста... Якось спишемо...

Через півгодини на машину вантажили «матеріальну частину»: великий казан (можливо, ще з часів Трубецького), ящики з пляшками (суто сучасного походження), посуд, рибальський реманент.

— Паняй, Ванько, у плавні, туди, де завжди, — наказував головбух шоферові. — Скажи Хижняку, щоб наловив риби, а Поліні з Танькою скажи, що вони мені головою за юшку відповідають. Газуй!

Трохи згодом до заводу почали прибувати учасники семінару. Першим появився завідуючий Бериславським райкомунгоспом Писанський. Потім один за одним прибули керуючий облрембудтрестом Трусов, його головбух Файкін, директор Херсонського зеленого господарства Ісаєв. І, нарешті, у заводські ворота в'їхав сам завідуючий обласним відділом комунального господарства Георгій Антипович Сдобнов.

Коли учасників семінару зібралося душ з тридцять, директор привітав присутніх коротким вступним словом, у якому пообіцяв не ховати ніяких секретів, і широким гостинним жестом запросив до «шалаша».

Незабаром у плавнях уже линуло могутнє «Ой, хто п'є, тому наливайте...» Комунальники активно опановували передовий досвід:..

Семінар, видно, пройшов з успіхом, бо через деякий час у тому ж Козацькому було проведено ще один семінар, цього разу — республіканський. Хлібосольні організатори «ділилися досвідом» не лише із Сдобновим та його оточенням, а й з заступником міністра.

У розпалі семінару сталася прикра подія: у заступника міністра вкрали пальто. (Згодом виявилося, що то був не заступник, а начальник одного з відділів Міністерства комунального господарства УРСР Арон Мойсейович Каменецький). Але Сдобнов втішив начальника з Києва: від імені облкомунгоспу він узяв збитки на себе. І слова свого він дотримав — облкомунгосп збитки повернув.

Семінари зробили своє діло. Учасники семінарів на всі голоси розписували досягнення козацького керівництва. Задорожній і Литвиненко кректали під солодким тягарем слави. Вони чекали нових призначень. Аж раптом...

Аж раптом семінарами «з питань випивону» зацікавилася прокуратура. Зацікавилася й виявила, що всі витрати на них покривалися нарядами на міфічні земляні роботи. «Мертвим душам» виписували гроші, а живі набивали ними кишені. Правда, все це робилося з батьківського благословення завідуючого облкомунгоспом Сдобнова, який намагається тепер відмежуватися од тієї компанії. А тут ще стало відомо, що Задорожній продавав колгоспам необлікований асфальт, що за рахунок заводу він збудував собі гараж і погріб, що разом з головбухом купував за державні гроші запчастини для приватних автомашин (своєї та головбухової).

Сиділи брати-семінаристи у керівних кріслах, а оце, подейкують, сядуть на лаву. І ще кажуть, що вони дивуються, чому поряд з ними не сидить шановний Георгій Антипович, їх енергійний натхненник і невтомний учасник усіх семінарів по «обміну досвідом»...

С. КАЧИКОВ.

м. Херсон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Об'ява така була торік у № 17 «Перця»: «Любі діти, слухайте по телефону на лінії Біла Церква — Чупири казки діда Панаса...»

Першими прочитали об'яву дорослі керівники Білоцерківського лінійно-технічного вузла зв'язку. Почали вони слухати ті казки й виявили не лише радіонакладки на лінії, а й зловживання своїм службовим становищем з боку начальника дільниці Орельського. Тепер Орельський уже не начальник дільниці. З роботи його знято.

РОЗКРИВАЄМО ТАЄМНИЦЮ

Ця катастрофа сталася на Київському суднобудівному і судноремонтному заводі. Саме тут трагічно загинув дизель-електричний земснаряд «Дніпровець-27». Три навігації тому потонув він.

Директор заводу Леонід Степанович Тихненко міг би розкрити таємницю загибелі земснаряда, але не робить цього. Отже, доведеться взятися за це нам.

«Дніпровець-27» потонув тоді, коли його поставили на капітальний ремонт. Це факт. Але потонув він не у Дніпрових хвилях, а в обіцянках директора заводу т. Тихненка.

Три навігації т. Тихненко категорично обіцяє відремонтувати земснаряд і три навігації навіть пальцем не ворухне.

За нормами Міністерства річкового флоту на капітальний ремонт земснаряда треба 310 робочих днів. Але т. Тихненко набагато вже перевиконав норму. «Дніпровець-27» ремонтується близько 800 робочих днів. За цей час командирові земснаряда та його головному механікові, що утримуються на «Дніпровці», сплачено 8 тисяч карбованців зарплати. За цей же час ремонт виконано лише на 18 процентів. Нині просто неба валяються окремі деталі двигуна (вже некомплектні, бо частина кудись загадково зникла), нове днище покрилося грубим шаром іржі.

Незважаючи на трагічну долю «Дніпровця-27», директор заводу т. Тихненко і головний інженер т. Народецький зберігають оптимізм. То один, то другий бадьоро вигукують:

— Зробимо! Виконаємо завдання з честю!..

Ю. МАЛИЙ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— О, робота для вас завжди знайдеться!

ЗОЛОТІ ГУСИ...

Ой, посіяв козак...

Давайте на цьому і зупинимось. Давайте поміркуємо, що ж можна посіяти на дубові, на вершечку? Скажете — гречку? Колись один козак так і зробив. А що з того вийшло — ви знаєте з пісні.

У наш час дехто робить не так. У нас, приміром, у Ніжинському районі на Чернігівщині, не якийсь там козак, а трест радгоспів посіяв... гусеферму.

Було це рік тому. Сиділи в тресті люди і міркували про те, про се. Згадали і про гусей.

— Непогано,— промовив один,— у Ніжині діло пішло з гусьми. 100 тисяч район виростив.

— Так то ж у колгоспах... — сказав другий.

— А ми теж не ликом шиті,— встряв третій. — Ми теж можемо дещо провернути!..

І, не довго думаючи, провернули рішення створити державну племінну гусеферму.

Почали керівники тресту шукати місце для ферми.

— Отут, — порадили, — коло річки для гусей буде рай земний.

Забракували керівники тресту земний рай: далеко від асфальтованої дороги — керувати незручно.

Запропонували їм чудовий куточок коло ставка.

І ставок відхилили.

Кинули трестівці керівний погляд на плодорадгосп, який нічого спільного ні з тваринництвом, ні з птахівництвом не має — радгосп вирощує садові саджанці — і сказали: «Тут!»

І створили в плодорадгоспі племінну гусеферму.

Грошей, розуміється, на таке діло ніхто не пошкодував. Одне за одним, наче гриби з-під землі, виросли три цегляних приміщення. Поряд задиміла кухня.

Гуси їли, але чомусь не жирніли, а худли та тривожно гелготали. Почули той гелгіт люди й почали придивлятися до гусеферми. А, придивившись, побачили таке, від чого очі на лоба полізли. Побачили вони, що гусям не те що поплавати, а й напитися ніде. Возять їм воду на ферму трактором за 2 кілометри. І випасу для гусей тут немає.

Зате є чудесна асфальтована дорога, яка веде прямо до воріт радгоспу. На тій дорозі вже не одна гуска наклала головою. Але то — дрібниці. Не про них думали керівники тресту радгоспів, коли ферму засновували. Їм потрібен був зручний під'їзд. А де ще можна знайти кращий, ніж цей — асфальтований.

Трест радгоспів ліквідували. А створена ним гусеферма залишилася.

Залишилися і гуси. Правда — не всі. З 2000 залишилося тільки 700. Та й ті тепер не своїм голосом кричать: «Ріжте нас, їжте нас, тільки не мучте!..»

«Ріжте...» А хто ж наважиться різати? Кому потрібна гусятина по 22 карбованці за кілограм!

Так, так — 22 карбованці! Не старими грішми, ні. Новенькими!

А скільки коштує тут яєчко гусяче, знаєте? З карбованці. Це вже точно підраховано.

Ще, правда, треба підрахувати, скільки збитків завдала і скільки ще завдасть оця гусеферма, якщо й надалі залишити її отут при асфальтованій дорозі.

Т. НАЗАРЧУК,
ветлікар.

Чернігівська область.

ХРЕЩЕННЯ

Мал. К. ЗАРУБИ

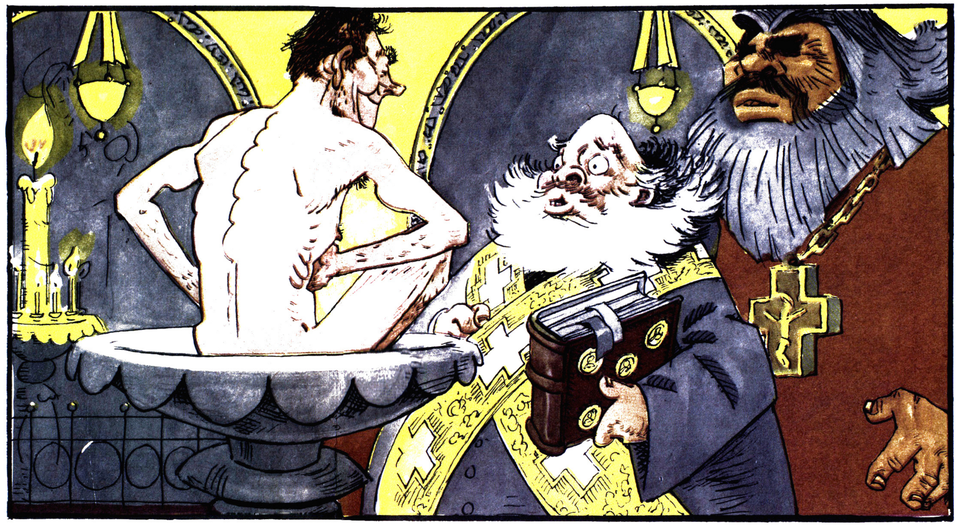

— Чого це ти, сину мій, надумавсь так пізно хреститися?
— Треба ж де-небудь помитися — наша баня вже другий рік на ремонті.

НАТУРА І ФАКТУРА

Так-от про натуру. Це — сорочки верхні чоловічі, сорочки спідні жіночі, хустки напівшерстяні і т. д., і т. п.

Ті сорочки, хустки і т. д., і т. п. розсилає сільським споживчим товариствам київська база «Укоопторггалантерея».

Розсилає поштовими посилками, уздовж і впоперек перев'язаними, сургучними печатками опечатаними.

Та щось дивне коїться з тими перев'язаними й опечатаними посилками. Одержало одну таку посилку Пригарівське споживче товариство (Кременчуцький район на Полтавщині).

Треба сказати, що одержати посилку від «Укоопторггалантереї» не так просто. Її, передовсім, треба оплатити. А щоб той, хто платить, часом не подумав, що він одержує кота в мішку, база висилає рахунки-фактури.

Одержало таку фактуру і Пригарівське споживче товариство, викупило посилку й розкрило мішок.

Розкрило й переконалося, що фактура — це щось одне, а натура — щось зовсім інше.

У фактурі написано, що в мішку серед інших товарів повинно бути два жіночих комбіне вартістю 14 крб. 89 коп. А в натурі, в мішку тобто, тих комбіне і близько немає

Написали кооператори про цей невеселий факт директорові бази «Укоопторггалантерея» т. Кириченкові і ждуть відповіді.

Нарешті, діждалися. Тільки не відповіді, а нової посилки.

І знову — те саме. Нема в натурі того, що у фактурі і за що вже сплачено натуральні карбованці: не вистачає жіночої напівшерстяної хустки вартістю 11 крб. 29 коп.

Знову написали директорові. І знову ждуть відповіді. І знову прибуває нова посилка. І в ній, як і в попередніх,— нестача. Недолічують кооператори однієї чоловічої сорочки, за яку по фактурі сплачено 7 крб. 20 коп...

Дивну вдачу мають оті укоопторггалантерейні фактури. Ніяк не можуть зійтися з натурою!..

В. ГАСАН,
бухгалтер Пригарівського ССТ.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чого це він до качки залицяється?
— А куди дінешся, як курочок немає...

ретес-ua.
ретес-ua.

ПАЛІТУРКА ПІДВЕЛА

Це було торік, коли в робітничому селищі новий «Культмаг» збудували. Просторий, світлий, з вільним доступом покупців до товарів.

Раніше, в старому приміщенні, всі товари лежали вкупі: іграшки, баяни, чорнильниці, книги — все на п'яти полицях вміщувалось, а в новому магазині книги вирішили відділити від культтоварів, нову секцію утворити.

Ну, звісно, нова секція нового й продавця потребує. Стали радитись-гадати, кого ж продавцем книжок узяти.

— То вже моя турбота, — сказав голова райспоживспілки. — Я сам приїду на відкриття нового магазину й продавця з собою привезу.

Відкриття «Культмагу» відбувалося, як і годиться, в урочистій обстановці. З промовою виступив сам Гаврило Стратіонович, голова райспоживспілки. У тому місці промови, де вже треба було ставити крапку, Гаврило Стратіонович подав знак рукою, і до трибуни підійшов огрядний чолов'яга з лисиною на маківці і з рудими шорсткими вусами:

— Оце ваш новий завідуючий книжковою секцією Демид Тихонович Калита, — сказав голова. — Продавець, так би мовити, універсал. Працюючи на торговельній ниві, місяць у місяць плани перевиконував...

При цих словах рудий вклонився, а голова райспоживспілки заляскав у долоні. За ним заплескали й ми. Хай буде «універсал». Якщо сам Гаврило Стратіонович так хоче, то так і буде. Йому видніше.

Після урочистої частини голова райспоживспілки підійшов до мене:

— Попервах підсобиш колезі.

— Підсоблю. Звичайно. Чому б не підсобити? — відповів я. — Діло це знаю. Сам раніше книжки продавав.

Другого дня, за вказівкою Гаврила Стратіоновича, поїхали ми удвох з Калитою на базу літературу одбирати. Завідуючий складом показав на штабелі книг:

— Отут — художня, отут — політична, тут — технічна, а тут — сільськогосподарська література...

Демид Калита взяв зі штабеля верхню книжку, глянув на палітурки з обох боків, примірявся до неї, як до дзеркала, покрутив у руках і відклав набік.

Цікавих книжок було багато. Я швидко відібрав кілька десятків найкращих творів, склав їх у куточку.

Але Демид Калита попередив мене:

— Ти, хлопче, не поспішай. Потрібна не кількість, а якість. Треба відібрати тільки ходкі книги... Зрозумів?

— Так і роблю, — відповів я. — Ось «Анна Кареніна» Толстого. Чим не ходка книжка?..

— Ганна Кареліна? — перепитав Калита. — А хто вона? Щось я не пригадую такої. Якщо не артистка, то не відкладай, не піде... А взагалі, молодий чоловіче, ходку книжку я одразу впізнаю: її по палітурці видно. Отак гляну на палітурку — і скажу, яку куплять, а яка на полиці лежатиме... Ти подивись, краще, як я відбираю.

Він рився у штабелях книг, як золотошукач у золотоносному піску. Найшовши кілька підходящих, на його думку, творів, він так захопився своєю роботою, що навіть скинув з себе свого рудого у клітинку піджака. Піт рясно котився з його чола.

З бази Демид Калита повертався задоволений, щось мугикав собі під ніс веселеньке, і руді вуса його переможно стирчали вгору.

Наступного дня я допоміг Калиті розкласти книжки на полицях. Почали заходити покупці. Першою зайшла невисока, курноса дівчина в робочій спецівці.

— Дайте мені книжку про електрозварювання за методом Патона, — сказала вона.

Демид Калита глянув на полицю та й каже любенько:

— Навіщо тобі, дочко, те електрозварювання? На ось краще «Несамовите кохання». Пальчики оближеш...

— Ні, ця не підійде. Тоді, може, щось є про кібернетику?

Калита здвигнув плечима, але вигляду не подав, що не знає, що воно за звір такий, ота кібернетика.

Забіг хлопчисько років п'ятнадцяти.

— У вас «Шлях до зірок» є? Або щось про галактику?

І знову Калита кліпнув очима. Мене розбирав сміх, але я стримався.

— Немає такої. Була на складі, та ви не взяли, — кажу йому.

Незабаром зайшла старенька жінка.

— Виберіть мені щось веселеньке, щоб можна було посміятися, — сказала жінка.

Калита почервонів від злості: «А сміялася б ти на кутні! Стара карга, а бачиш, чого захотіла?! — пошепки вилався він, а до бабусі промовив улесливим голосом:

— Вам, бабо, гріх уже сміятися. Беріть краще «Несамовите кохання». Не книжка, а два меди. Почитаєте, молодість свою згадаєте...

Цього дня Демид був «в ударі». Він, як той проворний офіціант у ресторані, підходив то до одного покупця, то до іншого, пропонував свої послуги. Металургові, який попросив технічну книгу по виплавці металу, він з найсерйознішим виглядом запропонував «Сталь і шлак» Попова. Будівельникові — «Цемент» Гладкова, учневі-п'ятикласникові — вимах на прилавок вірші Єсеніна, «Тихий Дон» порекомендував завзятому рибалці, цілком серйозно вважаючи, що риба водиться тільки у тихій заводі. «Білу березу» Бубеннова запропонував лісникові...

І коли покупці відходили від прилавка, єхидно посміхаючись, Калита щиро дивувався, чим він їм не догодив.

Так торгівля йшла один день, другий, третій, четвертий. Місяць... План виторгу по книжках почав катастрофічно падати. За два місяці він упав так, що й культтовари не могли його врятувати.

У райспоживспілці вдарили на сполох. Гаврило Стратіонович власною персоною виїхав у робітниче селище.

— Що тут у тебе робиться, Демиде? — закричав він на продавця.

— Нічого страшного, Стратіоновичу, — безневинно відповів Калита. — Не доріс ще наш читач до цікавої книжки. Не беруть. Не доросли. І палітурочки хороші, що й зносу їм не буде, а не беруть.

Все пояснила прибиральниця тітка Феня.

— Та що ви з нього хочете?! — сказала вона.— Цілий віз чоловік торгував милом, сірниками і оселедцями, а ви його до книжок поставили. Та він, анафема, жодної книжки за все своє життя не прочитав. І відрізняє одну від одної хіба що по палітурці...

Вона змела з полиці пилюку і додала сердито:

— Я його знаю. Землячок. З одного села родом...

Словом, підвела Демида Калиту палітурка.

Я. РЕКРУТ

м. Вінниця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Серед бракоробів, що брали участь у «Виставці ширнетреба» в № 21 «Перця», були представлені й бракороби з Переяслав-Хмельницького харчокомбінату. «Облизуйте пальчики» — так звалася замітка про них.

Відкриті партійні збори й збори колективу комбінату, які обговорили цю замітку, воздали бракоробам по заслугах. А найзапекліших бракоробів — старшого майстра хлібозаводу Шевченка та майстра карамельного цеху Костенка зняли з роботи. Про це повідомив редакцію начальник облуправління промпродтоварів Київської області т. Іванюк.

Мал. Л. КАПЛАНА

— Клянуся хрестом, у нас демократичний суд.

СОЦІАЛЬНІ ПАРТНЕРИ

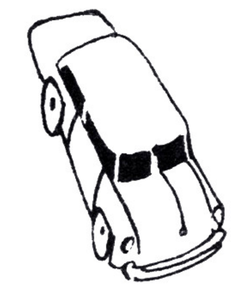

Колись, друзі мої, були експлуататори й експлуатовані; потім вони перетворилися на роботодавців і найманих робітників; а тепер на всьому Заході є тільки соціальні партнери. І хто твердить, нібито це — тільки різні назви тих самих речей,— той просто злісний наклепник. Ні, друзі, обставини і звичаї справді змінилися. Тепер, скажімо, нерідко трапляється й таке.

Після зміни ти стоїш під дощем на трамвайній зупинці. А тут якраз із заводських воріт виїжджає гладкий підприємець у своїй гладкій автомашині, помічає свого соціального партнера, гальмує і пропонує підвезти його до міста. З вдячністю сідаєш у машину, зручно влаштовуєшся між подушками, а тебе заразом уже запрошують і повечеряти. Звичайно, не в якомусь феодальному ресторані (бо при теперішній надмірній заробітній платі, яку підприємець мусить роздавати, він не може собі дозволити цього), а в маленькому інтимному кафе. Їси, п'єш, а потім ще й ідеш у затишний бар. Через кілька годин шеф везе свого соціального партнера до себе.

Нічогенький будиночок у товстуна: дванадцять кімнат для себе і кілька комор на горищі для челяді. Після трьох пляшок померанського підприємець уже нездатний відвезти додому свого соціального партнера і великодушно ділить з ним свою спальню. Наступного ранку, добре поснідавши,— знову на фабрику. І для обох починається багатий робочий день: робота — для одного, багатство — для другого.

Отакий-то, друзі мої, вигляд мають взаємини між соціальними партнерами.

Зі мною, щоправда, такого ще досі не траплялось, зате з сімнадцятирічною дочкою мого сусіда — ого-го!

Генріх ГЕНІНГЕР.

Переклад з німецької Н. ФІРСЕЛЯ.

Дюссельдорф.

Нотатки про їхні поряднки

Коментарі Перця записали:
Я. ВАЛАХ, І. ВОРОБЙОВ, Ю. КРУГЛЯК,

ІСТОРІЯ З БОРОДОЮ

Чи чули ви коли про знаменитого князя Шотоку Тайші? Це був японський учений в галузі права і дипломат. Жив він ще в VII сторіччі. Безбороде обличчя його світлості прикрашає сучасні японські банкноти вартістю в 1000 ієн. Таке обличчя дуже легко малювати, і японські фальшивомонетники з успіхом підробляли тисячні банкноти. Міністерство фінансів вирішило випустити нові гроші й прикрасити їх портретом іншого, чимось знаменитого діяча.

Вибір припав на Хіробумі, що помер 50 років тому. Газети зацікавились цією персоною. П'ятдесят років не тисяча, і журналісти швидко розкопали деякі відомості про життя «великого» Хіробумі. Виявилось, що він був власником цілого кварталу публічних домів. У редакції газет і в міністерство фінансів почали надходити листи від обурених людей. І тоді міністерство фінансів розкрило справжню причину свого вибору: Хіробумі мав широку, кучеряву бороду, а портрет бороданя важче підробити...

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ ДЕЯКИМ ПОЛІТИКАМ

Один цивільний інженер з форту Нокс (США) збирав колекцію зброї і переховував у своєму будинку різні види боєприпасів, навіть гранати і снаряди. І все це для того, щоб прославитися серед сусідів, завоювати собі престиж у них. Тепер цей заповзятий колекціонер збирає шматочки свого тіла перед дверима пекла — разом з своєю колекцією і будинком він злетів у повітря.

Ось до чого доводить любов до зброї.

БІЛЯ ОСТРОВА ЦЕЙЛОНУ

Службовці цейлонської митниці потопили 10.000 примірників американських журналів, які моряки США намагалися пронести в порт, щоб продавати місцевим жителям. Сторінки тих журналів були заповнені порнографічними фотографіями, непристойними жартами та анекдотами.

Біля острова Цейлону
Риба нарікала,
Що тепер у себе дома
Їй життя не стало.

Що сердешним рибкам нині
З-за тії отрути
В рідних водах океанних
Нема чим дихнути.

Ще й тепер біля Цейлону
Чути рибок стогін —
Як-не-як, а в чисту воду
Висипали погань.

ОБ'ЇВСЯ БЛЕКОТОЮ

На думку англійського ботаніка д-ра Тетема Уайтхеда, змій спокусив Єву не яблуком, а абрикосою або айвою. Саме ці райські плоди дала Єва пробувати Адамові. Англійські церковні діячі кожний по-своєму коментують це «наукове відкриття».

Пан доктор в науці підняв
тарарам,
«Проблемою» мучиться й досі:
Так що ж проковтнув
горезвісний Адам:
Чи яблуко, чи абрикосу?

Цьому «науковцю» міфічний
Адам
Не дав ані хвильки спокою
Тому, що учений ботанік і сам,
Напевно, об'ївсь блекотою.

З БОГОМ І З АКЦІЯМИ

Отці шотландської церкви занепокоїлися — виявляється, свята церква сприяє поширенню такої диявольської справи, як куріння.

У спеціальному циркулярі, розісланому в усі місцеві парафії, керівники шотландської церкви наказали місцевим священикам продати всі акції тютюнових фірм і ніколи більше їх не купувати...

Не думайте, читачу, що ми переплутали акції з віддрукованими текстами молитов. Мова йде саме про акції.

Річ у тому, що шотландська церква давненько вже не тільки Саваофові службу править, а й господові-бізнесові. На грошики, злуплені з віруючих, церква купує різні акції (і тютюнових фірм теж) і навіть на біржі грає.

Отже, слуги господні діють за відомим правилом: на бога надію май, а сам не зівай.

Метаморфози

Нічого дивного і загадкового немає в тому, що один зоологічний вид перетворюється на інший. Почнеш про таке перетворення розповідати, а тебе п'ятирічний хлопчак переб'є:

— Е-е-е, дядю, вам певне мама казок не читає.

З випадком казкового перетворення одних тварин на інших ми здибалися в місті Миколаєві на птахокомбінаті, де директором Василь Миколайович Терентьєв, а головним інженером Олександр Юхимович Фокін. Для першого знайомства цієї адреси вистачить, а тепер дамо деякі технічні пояснення.

Птахокомбінати, як відомо, для того й існують на білім світі, щоб випускати пташине м'ясо. Часто птахокомбінати приймають на переробку не тільки те, що на двох ногах і з крилами, а й те, що на чотирьох ногах і з рогами (чи з «п'ятачками»). Нічого тут незаконного нема і казкові перетворення почнуться не в цьому місці нашої розповіді.

Ми розповімо про те, як 9 червня минулого року приміський колгосп «Родина» здав птахокомбінатові 174 вівці. Ні, вони не перетворилися ні на вовків, ні на диких мустангів. Правда, в акті їх чомусь стало на одну вівцю менше — не 174, а 173. Але, як відомо, одна вівця погоди не робить. Коли б тільки й усього лиха, то на птахокомбінат можна було б і не їздити. Там би й без нас знайшли, хто з тієї вівці шашлики їв. Наша тема не пропажа однієї вівці, а перетворення одного зоологічного виду на інший.

Так-от, тоді ж таки, 9 червня, колгосп здав на птахокомбінат і 61 теля, загальною вагою 3890 кг. Не встигли вони своїми телячими ратичками ступити на територію птахокомбінату, як їх відразу ж перетворили на свиней. Та не хто-небудь, не рядовий робітник птахокомбінату, а сам головний інженер Олександр Юхимович Фокін. Він так і сказав:

— Оформіть цих свиней!

І акта про прийомку підписав...

Пізніше Олександр Юхимович пояснював цю метаморфозу тим, що забув десь окуляри, і підписував акти та керував роботою комбінату без окулярів. Буває! Всяк буває! Життя така штука, що всього не передбачиш. Можна й окуляри забути, можна замість телят і свиней побачити, все можна!

Так через оті гемонські окуляри на світ появився акт, у якому замість 61 теляти вагою 3890 кг від колгоспу «Родина» прийняли... 232 свині вагою 17169 кг. Потім «свині» пішли на переробку й появилися в акті вже у вигляді «виходу продукції». Появилися як 232 туші вагою 10301 кг. Акт підписали: начальник цеху, старший боєць, ветлікар, здавальник і головний інженер — сиріч Олександр Юхимович Фокін, той самий, що забув окуляри.

І тут сталося непередбачене. На наших очах підпис «здавальника» (тобто представника колгоспу «Родина») перетворився на «липу». На наших очах голова колгоспу «Родина» Федір Семенович Шовкуненко так і сказав директорові птахокомбінату Василю Миколайовичу Терентьєву:

— Це липа! Ми вам ніяких свиней не здавали і ніяких 10 тисяч кілограмів свинини од вас не одержували.

Представник колгоспу здавальник т. Майжескул заявив:

— Липа! Це не мій підпис, а липовий. Ніяких свиней я вам не здавав і ніякого акта я від вас на ті свині не одержував.

— Факт,— додав голова колгоспу т. Шовкуненко.— У колгоспі ніякого акта на свині немає. Немає і рахунків за обробку свиней. Ви тільки гляньте, яке благородство. Вони нас обслужують безплатно. Двісті тридцять дві свині обробили за спасибі. Хто ж вам повірить?!

І справді, хто повірить? Ми теж підтверджуємо: немає в колгоспі ніякого акта. Немає першого примірника акта і в справах птахокомбінату. А є якась невиразна «липа», у якій спочатку стояла дата «9 червня». Потім чомусь перед дев'яткою виникла риска, а перед рискою цифра «10». І читалося так: «Акт от 10—9 июня».

А коли ми заглянули знову до акта, то перед дев'яткою побачили вже двійку (2!) й написане читалося так: «Акт от 10—29 июня».

Хтось на комбінаті, замітаючи сліди липової операції, намагався надати фальшивці вигляду законного документа. Але робив це так незграбно, що було знати пальці.

Куди ж поділи на птахокомбінаті оті 10 тонн свинини?

Чи звернули ви, шановний читачу, увагу, коли відбувалася ця операція?

Йшов червень — останній місяць першого півріччя. Треба було завершувати виробничий план. І не тільки завершувати, а й перевершувати. Дирекції птахокомбінату потрібна була «справна цифра» й вона появилася. Телят було перетворено на свиней. «Свині» дали 10 тонн липової свинини. І «свинину» ту п р и п и с а л и до виконання плану. От і вся операція.

А де ж поділися колгоспні телята?

Може, їх перетворили на птахів чи кролів?

Може. Протягом року на птахокомбінаті продають биту птицю і кролів. Продають по роздрібних цінах, хоч ніякого права на роздрібну торгівлю не мають. Продукцію комбінату можна продавати лише по оптових цінах. А її продають нібито робітникам і нібито як залишки. Це щось нове. Чому б великим підприємствам республіки не підхопити цей почин і не начхати на торговельну мережу? Чому б, приміром, львів'янам не відкрити крамничку на території заводу, яка торгувала б автобусами вроздріб: тому колесо, тому радіатор. Так бариша буде більше.

Звернулись ми за поясненнями з цього приводу до Миколи Євдокимовича Надольняка та до його заступника Гампансурова Михайла Володимировича і до їхнього головного бухгалтера Олександра Івановича Мараніна. Хто вони такі? — Микола Євдокимович Надольняк — директор Миколаївського холодокомбінату, Гампансуров — його заступник, а Маранін — головний бухгалтер. Без їхнього відома ніхто на Миколаївщині й шніцеля не з'їсть, бо вони розподіляють державні фонди м'яса, птиці, риби та інших смачних речей.

Для згаданих товаришів відповідати на питання, як це на птахокомбінаті організували роздрібну торгівлю продукцією, було не так приємно, як, скажімо, відповідати про здоров'я тещі або про недільне полювання. Але відповідати довелося:

— Так, воно звичайно... Але продавали залишки!

— А куди ж дівалися залишки грошей? Продавали по роздрібних цінах, а вони ж вищі за оптові?

— М-м...

— А чому такі химерні залишки? У січні продано 3 кг кролів, а в лютому 9 кг птиці. У квітні 500 кг птиці, а в серпні лише 7 кг. А от уже в листопаді цілу тонну! Як це воно так виходить? І як поділили між всіма бажаючими 7 кг птиці? Чи, може, м'ясо розважував Ісус Христос?

— Бачите...

— Бачимо ваші наряди на 2 тонни продукції для роздрібного продажу і ще бачимо те, що продано лише одну тонну...

— А це «чергова» тонна дирекції комбінату,— підказали нам на комбінаті.— Наскочить ревізія, виявить нестачу, а дирекція ревізорам: «Будь ласка, ось наряди на роздрібний продаж — самі розпорядники фондів видали...» А коли виявить ревізія тонну лишку, знову «чергові» наряди виручають: не встигли ще, мовляв, реалізувати. Ось наряди!..

Так і не добилися ми від розпорядників фондів такої відповіді, щоб зрозуміти, що у що перетворюється на комбінаті і для чого.

Хотілося б, звичайно, дізнатися по-справжньому, чи були ті кролі кролями, а індики індиками, чи під цими псевдонімами продавалися телята, перетворені на свині... Та ми не втрачаємо надії дізнатися про все.

Знаєте, хто нам хоче стати в пригоді?

Сам голова завкому Миколаївського птахокомбінату т. Попов. Він з групою товаришів. Не встигли ми повернутися до Києва, як до редакції прилетів лист з Миколаєва. Лист тривожний. Видно, що писали його люди стурбовані, люди, які відчули дух смаленого. Лист намагається спростувати ще не написаний фейлетон і довести, що між телям і свинею не така вже й велика різниця.

Є в листі т. Попова і доля здорової критики. Виявляється, що ми перевіряли факти поверхово і саме через це треба передоручити перевірку тільки місцевим органам. Здорова думка і вчасно висловлена!

Звичайно, ми не ревізори і копнути глибше не могли. Узяли якихось 10 тонн свинини і ще дещо. Дрібниці.

От коли місцеві ревізори копнуть!..

Копнуть! Ми їм віримо!

М. БІЛКУН,
М. КОРНІЄНКО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Цукерки виробництва Тетіївського харчокомбінату йшли здебільшого «наліво». Спритні ділки збували їх і на Київщині, й на Вінниччині. Комерцію було поставлено на широку ногу. Перець описав її торік у фейлетоні «Ерзац-совість» у № 21 журналу.

Крапку на діяльності людців з ерзац-совістю поставила прокуратура Київської області. У цій справі заарештовані й притягаються до кримінальної відповідальності: директор Тетіївського харчокомбінату М. І. Хмілинський, старший бухгалтер комбінату Г. К. Захарченко, майстер карамельного цеху Н. Ш. Вільнер, товарознавець Плисківської райспоживспілки (Вінниччина) М. І. Беседовський, експедитор Скомарського радгоспробкоопу (Плисківський район) П. Є. Матвійчук та зав. продскладом Білоцерківської міжрайбази Київської облспоживспілки А. Я. Гендлер.

Як бачите, діяльність людців з ерзац-совістю оцінено по совісті.

Народні усмішки

БЕЗ ЗАКУСКИ

— І чого ти вчора такий п'яний був?
— Закусювати не було чим.
— А що, грошей на закуску не вистачило?
— Та ні, зуби повибивали.

У ТРАМВАЇ

— Громадянко, чому ви заходите через передні двері?
— Так я ж з дитиною.
— А де вона?
— Ввійшла через задні.

ВХІД НА ЛЕКЦІЮ

— Що сьогодні у клубі?
— Лекція.
— Вхід вільний?
— Та де там: завклубом за руку кожного тягне.

Повідомив І. І. ПОЛІЩУК з с. Джулинки, Бершадського району, Вінницької області.

А ДЕ МАСЛО?

Послала жінка чоловіка на базар, щоб той продав грудку масла. Чоловік продав масло, а гроші пропив. Приходить додому і, щоб жінка не чіплялась до нього, нахмурився, надувся, як сич. А вона й справді, побоюючись викликати на себе гнів, несміливо так і лагідно питає його:

— Ну що, продав масло?
— Продав!
— А де ж гроші?
— Купив солі...
— А де ж сіль?
— Посоляв масло...
— А де ж те масло?
— Га, тіпун тобі на язик, казав же зразу, що продав!

Повідомив Г. ЮХИМЧУК з м. Києва.

ХАЗЯЙКА

Зійшлися три домогосподарки та й почали хвалитися одна перед одною, хто краще хазяйнує вдома. Одна й каже:

— А в мене кімнатний лимон зацвів.

— Це все пусте, — перебиває друга. — У мене столітник цвіте. А третя слухала їхні балачки та й собі мовила:

— А в мене сир у буфеті зацвів.

Повідомив П. ЖЕЛІНСЬКИЙ з с. Глибочок, Березнівського району, Ровенської області.

Мал. Л. ВЕДМЕДЯ

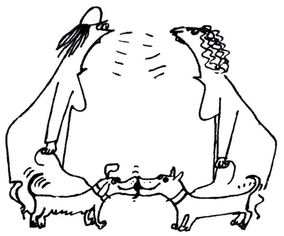

Без слів.

Вікно з перцем

ГЕЙ, У МІСТІ СЛИЗЬКОГРАДІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Балет на льоду.

ЛЕДАРЕНКО В НОВІЙ КВАРТИРІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— А де ж піч?!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Вилазь, я вже змерз...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Давай, батя, книгу скарг! Вино водою розведене!..

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

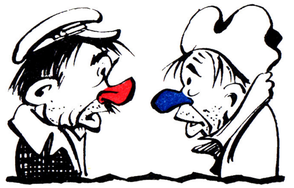

— Чого в тебе синій ніс?
— Я п'ю денатурат...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ви не бачили по дорозі ящика з гвіздками?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У фейлетоні «ДОБУВАННЯ КУБІЧНОГО КОРЕНЯ» («Перець» № 20) розповідалося, що на Карлівському механічному заводі (Полтавщина) нелегально виготовлялися самогонні апарати.

Фейлетон було обговорено на зборах робітників, інженерно-технічних працівників та управління заводу. Щоб усунути подібні явища, партійна, профспілкова організації та адміністрація заводу вжили ряд дійових, енергійних заходів.

За розкрадання металу та інших матеріальних цінностей для виробництва самогонних апаратів народним судом засуджені Танцюра С. С. та Бегеко В. В., Старшого майстра Ходаковського Н. А. з роботи знято, а старших майстрів котельної та деревообробної дільниць суворо покарано в адміністративному порядку.

Відвідувачі їдальні № 4 Ананьївського «Змішторгу» поскаржилися Перцеві на те, що в їдальні порушують правила радянської торгівлі, розкрадають продукти харчування, погано обслуговують трудящих.

Прокуратура Одеської області повідомила редакцію, що за систематичне обкрадання трудящих колишніх працівників цієї їдальні шеф-повара Медведенка А. І. та повара Мельничука А. С. засуджено до 3-х років позбавлення волі кожного, а повара Хомицьку Л. В. та касира Гришину А. І.— до 2-х років позбавлення волі кожну.

★ Читачі написали Перцеві про серйозні хиби в роботі Дніпропетровського обласного управління Держстраху.

Завідуючий відділом торговельно-фінансових органів Дніпропетровського обкому КП України т. Божко повідомив редакцію, що контрольно-ревізійне управління перевіряло діяльність облуправління Держстраху. Матеріали перевірки було обговорено на засіданні обл-виконкому та бюро обкому партії.

За виявлені недоліки начальника облуправління Держстраху Шенгура та старших інспекторів районів м. Дніпропетровська Гутермана й Урлянського з роботи знято.

Читали ми, як ти милиш голову тим керівникам колгоспів, що не дбають про будівництво бань.

До нашого голови — до Сергія Єпіфановича Волоха ти вже не причепишся. У нас баня є. Та ще яка! Але чомусь Сергію Єпіфановичу вона не прийшлася до серця. Сам він їздить митися до Олевська (де, до речі, живе його сім'я), а нашу баню тримає тільки напоказ. Десять років стоїть отак вона в селі без дії.

Може б, ти, Перче, хоч раз влаштував нашому голові гарячу баню тут таки, в селі.

І ми б коло нього помилися!

КОЛГОСПНИКИ.

с. Зубковичі, Олевського району, Житомирської області.

Чи пригадуєш ти таку народну усмішку? Домовився один чоловік з горе-муляром, щоб той йому грубу змурував. Муляр злітав щось по-дібне, аж бачить — у грубі один бік почав випирати. Ось-ось упаде. Тоді підпер муляр спиною грубу та до чоловіка: «Готово! Давай 100 карбованців!» А чоловік: «Грубу, за мною марш!» Спустив муляр ціну до 25 карбованців, а хазяїн усе торгується. Тоді бракороб не витримав тиску й гукнув: «Грубу, за мною марш!» Та й вилетів з хати...

Як не дивно, а досвід того бракороба запозичили майстри з нашого райколгоспбуду. Тільки вони хитріші: гроші беруть наперед. А будують точнісінько, як той горе-муляр. Вони змайстрували у нашому радгоспі «Росія» таку майстерню, що довелося її з усіх чотирьох боків підпирати. А нам, механізаторам, заборонили й близько підходити до неї. Тепер ми ремонтуємо техніку просто неба, на морозі. Та бракоробам з райколгоспбуду, видно, від того ні жарко, ні холодно. Гроші ж вони злупили!

ТРАКТОРИСТИ БРИГАДИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРАЦІ (10 підписів).

Смілянський район, Черкаської області.

Дорогий Перче!

Фельдшер Сергій Кузьмич Курятін з чеховської «Хірургії» потерпів на тому, що не застосував, коли треба було, «козячої ніжки». Цим він прославився на віки-вічні.

А от працівники Донецького аптекоуправління, що складали інструкцію до «Цехової аптечки», яку випускає Артемівська галенова лабораторія, так і не змогли прославитись. А вони ж того Сергія Кузьмича можуть просто затягнути за пояс.

Автори інструкції рекомендують вживати перев'язувальні бинти по «декілька кристалів на склянку води для полоскання рота», а згагу (ізжогу) лікувати цинковою маззю.

У цій інструкції є ще кілька досить оригінальних рецептів, та не будемо їх рекомендувати авторам інструкції. Їм, напевно, треба прописати гіркої солі, бо, очевидно, вони, складаючи інструкцію, наїлися цинкової мазі.

П. БЕЗМАКОВ.

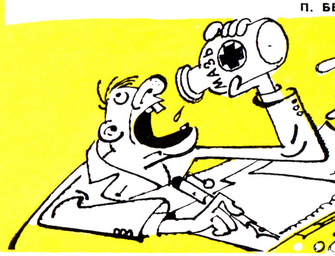

Маючи діло з окозамилювачами, ти, мабуть, переконався, що вони рідко вдаються до справжнього мила.

Та навіщо воно їм, оте мило, коли, скажімо, під рукою є така чудова річ, як фарба. Фарбою можна що хоч замазати.

Так і роблять на Ждановському машинобудівному заводі. Коли, приміром, у медичних автоклавах, що їх випускає завод, знаходять тріщину, то її не зварюють, ні. Її густо замазують фарбою.

Один такий мазаний-перемазаний автоклав дістався і нашій Бродівській лікарні. Коли його пустили в діло, з замазованої тріщини вирвалася пара й мало не опекла нашого дезинфектора.

Нас, Перче, цікавить: а як би почували себе керівники Ждановського машинобудівного заводу, коли б їх хоч раз отак пропарили за їхню замасковану під першосортну, а справді браковану продукцію?

Редколегія стінгазети «МЕДПРАЦІВНИК».

м. Броди, Львівської області, райлікарня.

Газета «Запорізька правда» від 5 грудня 1962 року в статті «Яскравіше світіть, маяки!» чорним по білому пише:

«Пригадай, товаришу читачу, оповідання українського письменника Архипа Тесленка «Мужицька арифметика».

Та скільки шановний читач не пригадував, такого оповідання у Архипа Тесленка пригадати не міг, бо шановний читач знає, що оповідання «Мужицька арифметика» написав не Архип Тесленко, а Степан Васильченко.

Дуже шкода, Перче, що цього досі не знають ні безіменний автор статті, ні редактор «Запорізької правди» А. С. Клюненко. Їм же і по штату належить не тільки арифметику знати, а й літературу.

С. КОВАЛЕНКО.

м. Запоріжжя.

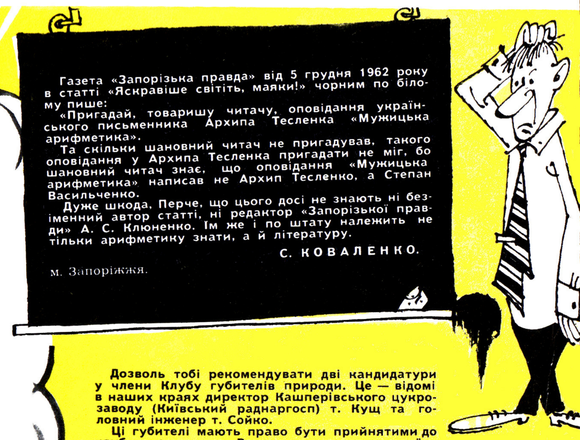

Дозволь тобі рекомендувати дві кандидатури у члени Клубу губителів природи. Це — відомі в наших краях директор Кашперівського цукрозаводу (Київський раднаргосп) т. Куц та головний інженер т. Сойко.

Ці губителі мають право бути прийнятими до клубу позачергово. Вони примудряються труїти рибу стічними водами в ріках Рось і Роська, хоч на цукрозаводі є цілком справні, недавно збудовані очисні споруди. Нові очисні споруди стоять самі по собі, отруйні відходи виробництва, минаючи їх, пливуть в обидві річки, а риба спливає догори животами.

Прийми, Перче, Куца та Сойка в ряди губителів природи без тяганини і бюрократизму, хай населення Росі та Роськи зітхне нарешті з полегшенням.

В. КРОПИВНИЦЬКИЙ.

м. Київ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-30. вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83, 4-51-17. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (493) (на украинском языке). Підписано до друку 9.1.1963 р. Папір 70×108¼=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 04208. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 0751. Тираж 305 000 прим.

perec-ua.

perec-ua.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Дядько Сем: — Я вам покажу, як пригнічувати слаборозвинені країни!